

**ג'וליאנו מר מכנב כאיש-המוסד
בסרט „המחוכפת הקטנה”. אך סיפורו
האישי עולה על כל סרט דמיוני**

ארנה ושלושת בניה

ובחולצה גברית צהובה, נמרצת משהו, עיניה הכחולות עירניות והיא מעשנת בשרשרת. לצורך הפגישה הפסיקה את עבודתה כמרפאה כאמנות בבית-החולים רמב"ם בחיפה.

היא עושה ימים כלילות בעבודתה. בשעות הערב היא מטפלת בילדים במחלקה האונקולוגית. „זה לא פשוט לצאת מהמחלקה הזו וליפול אל קלחת היומיום”, היא אומרת. „נקרע הלב

המישכחה הלוחמת
מימין לשמאל: ספרטקוס, ארנה אביר, ז'ול, והכלבה קריזה ליד דלת-הכניסה של ביתם בחיפה, שעליה מתנוסס הסמל המיסחרי.

עשרים מדרגות מובילות מרחוב אלנבי לביתה של ארנה מר. בית ערבי ישן, המשקיף ליער אורנים עבות. עשרים מדרגות, אינספור התולים וכלבים. בכל ג'דהחיות הגדול הזה מולכת הכלבה קריזה, חביבתם של בני-הבית. היא בת שנתיים וחצי, ומפונקת כמו בת שלושים. פיסלי-עץ מקשטים את גדרות-בית ופזורים בין העצים. צימחייה עשירה, האירוסים הקדימו לפרוח, וגם הרקפות מגלות ניצנים. על כל הפסטורליה בבית היפהפיה הזו מאיימת האות הלועזית A. „היא

מאת
שרית ישי
צילומים:
ציפי מנשה

הסמל המיסחרי שלנו”, אומרת ארנה ואינה צוחקת. בקצה המירפסת עומד לו, מיותם משהו, דגל שחור עם האות A, שעליו זרוק כמו ברישול צעיף ירוק. בגלל הרגל הזה באה לפה המישטרה וחיפשה תעמולה עויינת. זה הדגל שהפיץ חומר תועבה נגד המדינה, היא אומרת וגם הפעם לא עולה חיוך על שפתיה. אהריכך, במהלך הפגישה, גיליתי כי לארנה מר יש דווקא חוש-הומור מפותח, והיא יודעת לצחוק על נושאים רבים, כמו למשל, על עצמה. היא בהחלט איננה דמות חרשה בנוף הפוליטי של השמאל הישראלי. אשה ערינה, לבושה במיכנסים

אנא
סאליבא חאמיס, הער-
בי מנצרת, אבי המיש-
פחה. הוא סופר וממנהיגי רק"ח.